



บทนำ

ร่างสูงใหญ่โผนบินไปในท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำที่พรางพร่าไปด้วยดวงดาวนับล้าน อดโหมความงามของท้องฟ้ายามราตรีให้เป็นที่ประจักษ์ ปีกสีขาวเหวี่ยงเงินระยับขยับเคลื่อนเป็นจิ้งหะอย่างงดงามราวกับประกายดาวเลื่อนตกจากฟากฟ้า แม้จะไร้จันทร์คอยส่องแสงให้ ความสว่างในยามราตรี หากทุ่งหิมะขาวโพลนของดินแดนทางตอนเหนือของแดนปีศาจก็เห็นกระจ่างในความมืดมิด ราวกับมีแสงเรืองรองออกมาจากปุยหิมะที่เพิ่งตกทับถมลงบนพื้นดิน

บนปากกว้างของเจ้าของดวงตาสีเงินและสีทอง ร่างเล็กจ้อยของหญิงสาวผู้มีเรือนผมหยักศกสีดำสนิทกำลังนั่งกอดดอกอยู่บนนั้น ดวงตาสีเขียวมรกตทอดมองตรงไปยังความมืดมิดเบื้องหน้าด้วยแวตาคุ่นคิด และห่วงกังวลถึงสิ่งที่กำลังจะเผชิญ หากสิ่งหนึ่งที่เมอร์ซิวู้้อยู่เต็มหัวใจ

...เธอไม่มีทางหันหลังย้อนกลับไปอย่างแน่นอน

เร็กซ์ ฉันไม่ยอมปล่อยให้หายไ่ง่ายๆ แบบนี้หรอก เราจะต้องคุยกันให้รู้เรื่อง และนายก็จะต้องจำไว้ว่าอย่าหันหลังเดินจากฉันไปแบบนั้นอีก ฉันไม่มีวันยอม!!



บทที่ 1 เออร์วิน

"เออร์วิน ไรเดอคอล"

สุรเสียงดังตรัสประกาศเจ้านามของเด็กทารกในอ้อมพาดานัยน์เนตรสีน้ำเงินเข้มทอดมองดวงตาสีเดียวกันของเด็กน้อยที่จ้องตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปลายดรรชนีแข็งแรงเอื้อมตะที่ปอยผมสีดำสนิทราวกับสีของกลางคืนแผ่วเบาด้วยความเอื้อเอ็นดูเต็มพิกัด

"ฉันจะให้หลานชายคนแรกชื่อนี้...เออร์วิน"

กษัตริย์เซอร์เซส ไรเดอคอลแห่งโรเทิสต์ดำรัสท้องตอกย้ำอีกครั้งไม่ทรงนำพาเลยว่า 'ลูกเขย' หรือ พ่อของทารกที่พระองค์ทรงอุ้มอยู่นั้นกำลังขมวดคิ้วย่นกับชื่อที่พระองค์พระราชทานให้ ริมฝีปากหยักลึกของชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีดำสนิทดูจเดียวกับเส้นผมเผยอออกกราวกับอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เมื่อเรียบบางหากแข็งเกร็งของหญิงสาวร่างโปร่งระหงที่ยืนอยู่เคียงข้างก็เอื้อมตะที่ท่อนแขนของเขาไว้ และออกแรงบีบเบาๆ เป็นเชิงห้าม ทั้งดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้นก็ยังถลึงมองลำทับอีกทีชายหนุ่มที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อคนรักอย่างเคย์ ไรเดอคอลเลยทำอะไร



ไม่ได้ นอกจากหุบปากนิ่ง และเงียบฟังถ้อยดำรัสของ ‘พ่อบา’ อย่างสงบ
ราวกับลูกเขยดีเด่นประจำปี

"ลีดวงตาเหมือนหั่นเลยนะเซเรน สมกับมีสายเลือดของใครเดอคอล
จริงๆ"

‘คุณตา’ หมาดๆ ตรัสด้วยสุรเสียงขึ้นชม ดวงเนตรที่ทอดมอง
หลานชายคนแรกเต็มไปด้วยรอยยินดียิ่ง เพราะ...มีของเล่นใหม่มาให้ได้
สนุกอีกแล้ว

"เสียดายที่ผมดำเหมือนพ่อ แต่จริงๆ ฉันใช้เวทเปลี่ยนให้เป็นสีทอง
เหมือนเซเรนก็ได้นะ เจ้าว่ายังไง เคย์"

พระองค์ตัวต้วตายนตรมองลูกเขยที่ซักจะหุบปากนิ่งไม่ไหวราวกับ
จะยั่ว แม้ว่าเคย์จะแต่งงานกับเซเรนและยอมแม้กระทั่งเปลี่ยนนามสกุล
เข้าตระกูลไรเดอคอลตามพระราชประสงค์ของพระองค์แล้วก็ตาม แต่
ทุกคราวที่ได้เห็นพระธิดาส่งสายตาหรือมีรอยยิ้มให้เจ้าหนุ่มนั้น พระองค์
ก็อดไม่ได้จริงๆ ที่จะ ‘หมั่นไส้’ ขึ้นมาอย่างไรเหตุผล และทุกคราวที่ทรง
รู้สึกเช่นนั้นก็เป็นต้องหาทาง ‘แก้ง’ เจ้าลูกเขยคนนี้ให้ได้อารมณ์ขึ้นกัน
สักตั้งสองตั้ง เพื่อความสนุกสนานส่วนพระองค์เสียทุกคราว

"หม่อมฉันชอบสีผมธรรมชาติเพคะท่านพ่อ"

เซเรนซัดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ก่อนที่คนข้างตัวจะถูกยั่วขึ้น
เหมือนทุกครั้ง กษัตริย์แห่งโรเทซิสักพระองศาขึ้นอย่างไม่สนพระทัย
แล้วหันไปตรัสคุยหยอกล้อกับเด็กน้อยในอ้อมพาหุต่ออย่างรื่นรมย์
นานจนตะวันเริ่มคล้อยต่ำ กษัตริย์เซอร์เซสจึงเสด็จกลับพระราชวังหลวง
ด้วยพระเวทเรื่องฤทธิ์ที่ทำให้พระวรกายสูงใหญ่หายไปในวันพรุ่งนี้ ทิ้งให้
เซเรนทอดสายตามองไปในความว่างเปล่าตรงหน้าแล้วถอนหายใจออก
มาอย่างโล่งใจ

...ตัวปัญหาใหญ่จากไปแล้ว แต่ก็ยังเหลือตัวปัญหาอีกคนที่ ‘ใหญ่’
ไม่แพ้กัน



"ฉันไม่ยอมนะโค ฉันไม่ยอมให้ลูกของเราชื่อยาวๆ แบบนั้น"
...นั่นไง พุดในใจยังไม่ทันขาดคำ เจ้าปีศาจบักก็เริ่มอแงขึ้นมาอีก

แล้ว

แม้จะแต่งงานกันมาได้ปีกว่า หากเคย์ก็ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย
เจ้านั้นเคยบ้าบอและอ่อนนอดเธอมากแค่ไหน มันก็ยังคงทำแบบนั้น
ไม่เปลี่ยนแปลง

"แต่เราตกลงกันแล้วนี่เคย์"

เซเรนพยายามเอาความสงบเข้าข่ม ดวงตาสีดำที่มีแวววาวอ่อน
จ้องมองตรงมาที่เธอ ริมฝีปากหยักลึกมึ่มแน่นอย่างยังไม่อยากยอมรับ
หญิงสาวสะกดอารมณ์ทั้งโกรธทั้งใจอ่อนที่พุ่งขึ้นมาไว้ในใจ โอบกระชับ
เด็กทารกในอ้อมแขนให้แน่นเข้า แล้วเดินไปนั่งยังเก้าอี้หนานุ่มตัวใหญ่ที่
ตั้งอยู่ตรงระเบียงกว้างด้านหลังบ้าน โดยมีชายหนุ่มร่างสูงเดินตามไป
ติดๆ ไม่ยอมห่างไกล

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทั้งเธอและเคย์ยังคงอาศัยอยู่ในเมืองชายแดน
ที่ติดกับประเทศพลัสทาร์โดยไม่ได้ย้ายกลับเข้าเมืองหลวงหรือย้ายไป
ที่อื่น เพราะเธอยังมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบอยู่ที่นี้ แม้ว่าสงครามระหว่าง
โรเทซิสและพลัสทาร์จะหยุดพักไปเมื่อหกเดือนก่อน ในตอนที่กษัตริย์
พระองค์ใหม่ของพลัสทาร์ที่มีพระอุปนิสัยรักความสบายไม่ชอบสู้รบกับ
ใครเสด็จขึ้นครองราชย์ ประกอบกับมีเรื่องวุ่นวายเป็นการภายใน จึงทำให้
ทางพลัสทาร์เจรจาสงบศึกและยุติการแย่งชิงดินแดนที่ทำสงครามยึดเอื้อ
มานานหลายปี

แต่งงานของเซเรนก็ยังไม่หมดลงไปพร้อมๆ กับการรบที่หยุดชะงัก
เพราะกษัตริย์เซอร์เชสทรงมอบหน้าที่การฟื้นฟูเมืองในแถบนี้ให้เธอและ
เคย์รับผิดชอบ อีกทั้งยังต้องคอยตรึงกำลังทหารเอาไว้ตามแนวเขต
ชายแดนอยู่ตลอดเวลา เพราะไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ทางพลัสทาร์เกิดเปลี่ยนใจ
คิดจะสู้รบขึ้นมาอีก



"นายเป็นต้นคิดที่จะให้ท่านพ่อตั้งชื่อให้ลูกของเราเองนะเคย์"

เซเรนยิ้มด้วยคำถามที่ทำให้เคย์เถียงไม่ออก ร่างสูงโน้มตัวลง โอบกอดร่างบางของภรรยาเอาไว้ในอ้อมแขน ดวงหน้าคมคายแนบลงกับ เส้นผมสีทองสว่างนุ่มสลวย ก่อนที่เสียงเง้าอดจะดังประหวั่นมาเบาๆ

"แต่ฉันไม่อยากได้ชื่อนั้นนี่"

เซเรนถอนหายใจดังอย่างไม่คิดปิดบัง

...ทำไมเธอถึงลืมไปได้ง่าย ๆ แบบนี้นะ ไม่ว่าจะท่านพ่อหรือเคย์ ต่างก็เอาแต่ใจกันทั้งคู่ น่าปวดหัวเสียจริง

ต้นเหตุของเรื่องนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนที่เจ้าบ้านหวังจะทำคะแนน กับท่านพ่อของเธอ ด้วยการขอให้พระองค์เสด็จกลับจากการเสด็จประพาส เกาะน้อยใหญ่ในน่านน้ำของโรเทซิสเพื่อพระราชทานชื่อให้กับลูกน้อย ของพวกเธอ แม้ว่าเซเรนจะเพียรบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องรอก็ได้ เพราะ กว่าท่านพ่อจะเสด็จกลับ เจ้าตัวน้อยก็คงอายุเกินกว่าเดือนไปแล้ว แต่ เจ้าบ้านเคย์ก็ยังดึงดันที่จะรอ... เพราะจะเอาหน้านั้นล่ะ ไม่ใช่ชื่ออะไร

"เออร์วิน...ทั้งยาวทั้งเรียกยาก ฉันไม่ชอบ"

เคย์ยังพูดต่ออย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็ยอมที่จะลดระดับเสียงให้เบาลง เมื่อเห็นว่าลูกชายของเขากำลังพริ้มตาลงเพื่อเข้าสู่ห้วงนิทราในอ้อมแขน ของเซเรน

"แต่เราเปลี่ยนไม่ได้แล้วนะเคย์ ท่านพ่อพระราชทานแล้ว"

เซเรนพูดอย่างอ่อนใจ นี่เธอคงไม่ได้กำลังมีลูกชายสองคนหรอก... ไช้ม้าย

"วิน...ฉันจะเรียกลูกของเราว่า 'วิน' "

เคย์ประกาศออกมาด้วยรอยยิ้มอย่างพอใจ เซเรนหลับตาลงอย่าง ปลดปลง ครั้นจะเถียงหรือแย้งอะไรกับคนที่กอดเธอเอาไว้แล้ว

ก็ไม่รู้จะเถียงไปทำไม เพราะเถียงไปก็เปล่าประโยชน์ ดูแต่ชื่อเธอ ลี อยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปี เจ้านั้นก็ยังไม่ยอมเรียกชื่อเธอให้ถูกเสียที



"นายว่าดีมั๊ยไค วิน...ฉันว่าเพราะตึนะ ชื่อสั้นๆ เรียกง่าย เหมือนชื่อ
พวกเราเลยไง เคย์ ไค แล้วก็วิน"

นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มลึกล้ำปรายมองดวงหน้าคมคายที่กำลังฉีกยิ้ม
กว้างอย่างดีใจ แล้วเธอก็พูดคำอะไรเขาไม่ออกด้วยความใจอ่อน
เหมือนเคย

"ก็ตามแต่ใจนาย"

"ฉันรักนายจิงเลยไค"

เคย์ไม่ว่าเปล่า เพราะริมฝีปากหยักลึกนั้นประทับลงบนแก้มนวล
สองที่ซ้อนราวกับให้รางวัล โดยไม่นำพาเลยว่าคนถูกหอมแก้มจะถึงตา
ดูใส่แค่นั้นก็ตาม

"หวานกันเหมือนเดิมเลยนะ เคย์ เซเรน"

สายลมที่พัดกรรโชกแรงนำพาเสียงหวานใสคุ่นหูให้ดังขึ้น เคย์
ปล่อยเซเรนออกจากอ้อมกอด แล้วยึดตัวตรงอย่างเตรียมพร้อมที่จะรับ
ในทุกสถานการณ์ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขาจะปกป้องและดูแลคนที่รักยิ่ง
กว่าชีวิตทั้งสองคนนี่เอง

คิวเรียวยาวของหญิงสาวเจ้าของบ้านขมวดมุ่นอย่างแปลกใจ หาก
เคย์กลับแยมรอยยิ้มกว้าง เมื่อสายเลือดในกายกำลังเดือดพล่านตอบรับ
การมาเยือนของใครบางคนบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร
"ท่านหน้าเมอร์ซี่!!"

สายลมหยุดพัดลงแล้วพร้อมๆ กับที่ร่างเล็กจ้อยปรากฏกายขึ้นจาก
ความว่างเปล่าตรงหน้า ปีกสีดำที่กลางหลังขยับพาร่างนั้นให้เคลื่อนเข้ามา
ใกล้ ควันสีดำพลันปรากฏขึ้นครอบคลุมทั่วร่างเล็กก่อนจะจางหายไป
ในพริบตา แล้วตรงหน้าก็ปรากฏด้วยร่างระหงสมส่วนของผู้มี
ผิวขาวราวหิมะ เส้นผมหยักศกยาวสลวยสีดำสนิทราวกับสีของกลางคืน
นัยน์ตาสีเขียวมรกตที่เต็มไปด้วยความสดใสสว่าง และริมฝีปากแดงเรื่อ



ที่เจ็อรอยยิ้มเอาไว้ไม่จาง เคย์กับเซเรนขยับปากจะเอ่ยทัก หากคลื่นความเย็นที่ค่อยๆ แผ่ตามหลังน้ำสาวออกมากลับชะงักคำพูดของคนทั้งคู่เอาไว้ก่อน แสงสีฟ้าครามสว่างวาวขึ้นวูบหนึ่งก่อนจะจางหายไป ก่อนที่ร่างสูงสง่าของชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีฟ้าครามเหมือนพลังเวทจะปรากฏกายขึ้นด้วยรอยยิ้มบาง เคย์ขมวดคิ้วมองคนแปลกหน้าอย่างไม่แน่ใจ

...จะบอกว่าท่านลุงเรนไปเปลี่ยนโฉมมาก็คงไม่ใช่ เพราะความรู้สึกของเขาบอกว่าไม่เคยรู้จักหรือพบเจอคนคนนี้นมาก่อนเลย

"ขอแนะนำตัวก่อนแล้วกันนะเมอร์ซี"

นัยน์ตาสีฟ้าครามหันไปมองสบตาสีเขียวมรกตของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เมอร์ซีพยักหน้ารับนิดหนึ่งอย่างเสียไม่ได้ เร็กซ์ยิ้มกว้าง แล้วหันมาสบตาสองคู่ที่จ้องมองอยู่อย่างรอคอย

"เร็กซ์ นาดาส เพื่อนของเรน ท่านลุงของพวกเจ้า เรียกฉันว่า 'ลุงเร็กซ์' เหมือนที่เรียกเรนก็ได้..."

'ลุงเร็กซ์' บอกด้วยน้ำเสียงใจดี ในขณะที่เซเรนทำหน้าที่แปลกๆ เพราะจะว่าไปแค่เรียกเรนว่า 'ลุงเรน' เธอก็ว่าเรียกยากแล้ว เพราะด้วยรูปลักษณ์ของเรนเองนั้นก็ดูอายุไม่ต่างจากพวกเธอเท่าไรหรอก แล้วยังผู้ชายตรงหน้าคนนี้อีก ให้ดูอย่างไรก็ไม่ได้แก่ไปกว่าเธอหรือเคย์ซั๊กก็ปีเลย

"...ยินดีที่ได้รู้จัก เคย์กับเซเรน"

ชายหนุ่มจบคำพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง เคย์กับเซเรนก้มหัวลงอย่างให้ความเคารพ เมอร์ซีใช้ไหล่บังदनร่างสูงให้พ้นทาง แล้วไปหยุดอยู่ตรงหน้าหลานชายและหลานสะใภ้ที่ลุกยืนตั้งแต่เห็นหน้าเธอในตอนแรกแล้ว

"ไม่ได้เจอกันนาน ดูเจ้าเป็นผู้หญิงขึ้นนะเซเรน"

คำทักของเมอร์ซีทำเอาเซเรนยิ้มเหย แต่ก็เฉยๆไม่ออก เพราะตั้งแต่กลับคืนมาอยู่ร่างผู้หญิงก็ผ่านไปได้สองปีแล้ว ท่าทางของผู้ชายที่เคยชินมาตลอดห้าปีก็เริ่มลบเลือนลง

"ขอฉันอุ้มหลานหน่อยได้มั๊ยเซเรน"



เมอร์ซีถามด้วยดวงตากระตือรือร้น เซเรนยิ้มรับไม่ตอบอะไรแต่ส่งลูกชายให้คุณน้าคนสวยอย่างเต็มใจ เมอร์ซีรับเด็กน้อยมาอุ้มเอาไว้อย่างไม่ถนัดนัก แต่เธอก็พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะประคองเด็กน้อยตัวจ้อยเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างเบามือ เพราะยังไม่อยากปลุกหลานชายที่กำลังจมอยู่ในห้วงนิทรารมณอันแสนสุขให้ตื่นขึ้นมา ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องมองดวงหน้าเล็กๆ นิ่งอย่างพิถีพิถันมานาน ก่อนที่จะเงยหน้าขึ้นสบตาสีดำสนิทของหลานชายที่ทอดมองอยู่ก่อนแล้ว

"ฉันว่าเจ้าหลานชายคนนี่คล้ายเอโอเลียนะเคย์"

คำพูดนั้นเรียกรอยยิ้มกว้างให้ประดับบนใบหน้าคมคายของคนฟัง

"ผมก็คิดแบบนั้นเหมือนกันครับท่านน้า"

"แต่ปากเหมือนเซเรนนะ..."

"ตาก็เหมือนโคครับ ทั้งรูปทรงและสี เหมือนโคมาก ผมชอบ..."

นัยน์ตาวานหยดถูกส่งมาให้ภรรยาที่ถูกโอบเอวอยู่ เซเรนแทบจะส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจที่เจ้าบ้านนั้นหวานไม่ดูสถานที่และเวลาเลยจริงๆ

"ชื่ออะไรหรือเคย์ หลานชายของฉันคนนี่"

"วินครับท่านน้า วิน ไรเดอคอล"

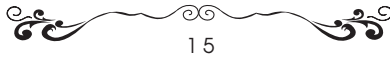
"เออร์วิน"

เซเรนพุดขี้ขี้ แต่ทั้งนี้ทั้งหลานต่างไม่ฟังคำเธอเลยสักนิด

"ชื่อเพราะดี ฉันชอบจัง"

"เห็นมั๊ยไค ฉันบอกแล้วว่าชื่อเพราะ"

เคย์หันมาพูดกับเซเรนอย่างผู้ชนะ หญิงสาวถอนหายใจเฮือกอย่างอ่อนใจ ตัดสินใจไม่ต่อความยาวอะไรอีก ปล่อยให้ให้น้าสาวกับหลานชายชื่นชมความน่ารักของเด็กชายตัวน้อยต่อไป นัยน์ตาคู่สวยของเซเรนเหลือบมองชายหนุ่มร่างสูงที่ทอดสายตาอ่อนโยนมองเมอร์ซีอยู่อย่างนิ่งขึ้นมาได้ ว่าใครบางคนถูกลืมหูลืมตาให้ยื่นฟังบทสนทนาต่างๆ ในห้องอย่าง



เงียบๆ นานแล้ว

"ท่านลุงเร็กซ์ ท่านลุงเรนไม่มาด้วยหรือคะ"

คำถามของเซเรนหยุดเสียงสนทนาของน้ำหลานให้เงียบลง

"นั่นสิครับ ท่านลุงเรนทำไมไม่มาด้วยล่ะครับ"

"เดี่ยวเรนจะตามมาทีหลังนะ เซเรน เคย์"

เร็กซ์ตอบด้วยเสียงกลั้วหัวเราะยามเมื่อเอ่ยถึงเพื่อนรัก เมอร์ซี่
ตัวตวยตามองค้อนเร็กซ์อย่างหมั่นไส้แบบไม่มีเหตุผล ก่อนจะหันมา
ยิ้มให้เซเรนด้วยแววตาสุกสนาน

"เรนไป 'ตามหาหัวใจ' นะเซเรน"

เซเรนซังกไปกับคำตอบนั้น เธอหันไปมองสบตาเคย์อย่างแปลกใจ
พลงพยายามจะทำความเข้าใจกับสิ่งที่เมอร์ซี่พูดออกมา ในขณะที่เร็กซ์
ถึงกับส่ายหน้าอย่างปลงๆ กับคำตอบที่สาวน้อยผู้กุมหัวใจของเขาไว้มี
ให้กับหลานทั้งสองคน

*...เรน...ถ้านายไม่รีบตามมาเร็วๆ มีหวังเมอร์ซี่ได้เผานายมอดเป็น
จุดต่อหน้าเคย์กับเซเรนแน่ๆ เลยเชียว รีบมาหน่อยนะเรน*



บทที่ 2 สายเลือดที่สืบมา

"ผมไม่เคยรู้เลยว่าท่านลุงเรนจะมีอดีตแบบนี้"

เคย์อุทานออกมาด้วยน้ำเสียงคาดไม่ถึง เมื่อฟังเรื่องราวในอดีตของท่านลุงจากปากท่านหน้าคนสวยจบแล้ว เมอร์ซีพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม หากดวงตาพราวระยับด้วยความสนุกสนาน เร็กซ์แทบจะส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจ ยามเมื่อเห็นริมฝีปากบางเฉียบนั้นขยับเล่า 'เผ่า' เพื่อนของเขาอย่างไม่คิดจะเก็บงำเรื่องราวอะไรไว้อีก

"เรนน่าสงสารนะเคย์"

"ใช่ครับท่านหน้า ถ้าผมเป็นท่านลุง ถ้าผมเป็นคนทำให้โคตายลงไปด้วยน้ำมือผม ผมคงฆ่าตัวตายตามโคไปแน่ๆ"

เคย์หันไปมองตาคนรักด้วยแวทวนหยด ทั้งยังโอบกกระชับร่างบางในอ้อมแขนราวกับจะยืนยันคำพูดนั้น เซเรนจินจหน้าแดงก่ำ เธอใช้ศอกกระทุ้งลงไปตรงท้องของคนหวานไม่ดูเวลาและสถานที่ด้วยความหมั่นไส้

"พูดบ้าๆ นายจะฆ่าตัวตายได้ไง แล้วเออร์วินจะอยู่กับใคร"

"ก็ฝากท่านหน้าเมอร์ซีเอาไว้สิ ไม่เห็นเป็นไร หรือไม่ก็ฝากท่านพ่อของ